

[Tove Jørgensen]

nr. 25, 1977, betyder det, at der efter udlægningen pr. kommune vil være i gennemsnit 6 blinde, 5 døve, 2 epileptikere, 5 vanføre og 18 talemiddende iberegnet dem, der er indlagt i institution. Der vil være 76 åndssvage i hver kommune. Pr. amt vil tallene naturligvis være lidt større. Der vil være 117 blinde, 90 døve, 38 epileptikere, 96 vanføre, 328 talemiddende og 1.401 åndssvage.

Når dertil kommer, at det at være døv, blind osv. ikke kun er et spørgsmål om art, men også om grad, vil man måske forstå, at den samme kategori af handicappede skal have højst forskellig behandling. Det kræver højst forskellig ekspertise, og det tror vi ikke kommuner og amter kan klare for det, vi kalder den øvrige særforsorg. Vi tror ikke, kommunerne kan klare økonomisk at fremskaffe den ekspertise og de specialforanstaltninger, der skal til, og det er tvivlsomt, om amterne vil kunne det. F. eks. for døve er der to institutioner, der skal dække hele landet, så hvordan vil man egentlig bære sig ad med at decentralisere yderligere?

Så er der spørgsmålet om udbygningsplanerne. Vi ved ikke, hvad der sker, når de første 5 år er gået, hvem der skal stå for koordinering, styring, forskning og udvikling. Det er ikke blevet klarlagt under udvalgsarbejdet. Vi har fået nogle højst usikre forlydender om, at man vil overveje, inden de første 5 år er gået, hvorledes man skal klare styringen videre frem, men vi har fået at vide, at det er det enkelte amt, hvori institutionen ligger, der skal have det afgørende ord, det er dem, der skal bygge videre.

Så er der spørgsmålet om bloktilskudsberegningerne. Her nævnte hr. Taanquist udlægningen af statshospitalerne, men hr. Taanquist glemte at fortælle, at året efter, at man havde udlagt, ændrede man beregningsgrundlaget for bloktilskuddene, således at de offentlige udgifter ikke længere tæller med, når man skal regulere bloktilskuddene de næste år. Det vil altså betyde, at hvis amterne generelt går ind i et øget serviceniveau, kommer de selv til at betale det. Der bliver ikke givet flere penge over bloktilskuddene. Det finder DKP er forkert, og vi foreslår i stedet, at der skal ydes 100 pct. statsrefusion til hjælp efter særforsorgsparagraffen, og vi foreslår samtidig, at den skal bibeholdes i bistandsloven. Særforsorgsparagraffen er ligesom målsætningsparagraffen en beskyttelse

af de handicappede, og disse paragraffer bør ikke forsvinde ud af lovgivningen.

Lad mig nævne et eksempel, som kan anskueliggøre de vanskeligheder, de handicappede kan komme ud for i kommunerne. Respiratorpatienterne har ret til hjælp efter bistandslovens § 48, men ikke desto mindre har der ud af 20 mulige været 13 ankesager. Er det de vilkår, vi skal se i møde i fremtiden?

Vi har fået eksempler forelagt på, at hjælp efter § 48 er blevet ændret til hjemmehjælp. Det er billigere for kommunen, da den handicappede selv skal være med til at betale for hjemmehjælpen. Den handicappede vil stå alene i systemet. Det er ikke nok med de ankemuligheder, der henvises til, for det kræver gode kræfter at anke. Vi har set, at selv mennesker med helbredet i behold ikke får den hjælp, de har krav på, og alligevel anker de ikke. Så sent som i går fik vi i TV-Avisen nogle tal oppe fra Skive fra SID's socialrådgiver, der viser, hvor mange der ikke får, hvad de egentlig har krav på. Det drejede sig alene i denne kommune i én fagforening om 191 mennesker.

Jeg forstår da godt, at forældre og pårørende til en handicappet ønsker normalisering og integrering. Men netop de handicappede og deres familier er betydelig mere realistiske, når de skal vurdere de faktiske muligheder. Hvad er det, vi er mest bange for, hvis vi har et handicappet familiemedlem? Det er, at de ikke skal blive accepteret, at de skal blive isoleret og mangle menneskelig kontakt og forståelse. Det er vel det, der bekymrer forældre og pårørende mest. Vil den handicappede møde den kærlighed, som er så vigtig for at kunne leve med sin situation? Kan den handicappede få den nødvendige hjælp af de forskellige foranstaltninger, der kan træffes, så man kan nærme sig dette mål? Har vi med denne lovgivning givet den sikkerhed? Det er jeg bange for at vi ikke har, at vi risikerer nogle menneskelige nederlag, som vi helst så de handicappede skånet for.

Når dertil kommer, at de ikke har nogen garanti for at få den bistand, de har krav på i de enkelte kommuner, fordi man forlader retsprincippet og overlader det til kommunernes skøn, er det, som fru Yvonne Herløv Andersen sagde, et spørgsmål om tro, om man tror, det kan lade sig gøre. Det er der-